

beskaaret at være Trafikminister under en finansiell Situation, hvor jeg maatte holde alle den Slags betydelige Udgifter tilbage, fordi der ikke var Penge i Statskassen til dem, og derfor er denne Sag blevet liggende, indtil der kom Penge i Statskassen. Skønt jeg indrømmer, at der trænges til en Omordning af Banegaardsforholdene i Aarhus, har det ogsaa været min Opfattelse, at det ikke har været saa paatrængende nødvendigt, at Forholdene ikke var saa faretruende, som det ærede Medlem søgte at fremstille dem. Jeg skal blot henvise til, at det kunde lykkes i Udstillingsaaret at gennemføre den uhyre Trafik ved Aarhus, som da fandt Sted, og da Trafikken paa Statsbanerne i al Almindelighed ikke er steget meget stærkt siden den Tid, har jeg ikke været ængstelig for, at det ikke kunde gaa nogle Aar endnu. Jeg erkender, at Forholdene trænger til at omrindes, og jeg mener, at det følger af sig selv, at saa snart de finansielle Forhold tillader, at man tager den Slags Opgaver op, vil Aarhus Banegaard ogsaa komme frem. Men de Hænder, der har opereret i Mørke og søgt at hindre Sagen, kender jeg, som sagt, ikke noget til, og jeg vil opfordre det ærede Medlem til at belyse, hvad det er, han mener med denne Udtalelse.

Dernæst vil jeg gerne gøre en Bemærkning angaaende en Bevilling, som findes paa § 2 under Statshavnene, en Bevilling, som er opført med et Beløb af 600,000 Kr., der skal fordeles paa 2 Aar, til Flytningen af den søndre Mole ved Esbjerg Havn. Naar jeg nævner denne Bevilling, er det ikke for at komme den højtærede Trafikminister paa tværs, paa ingen mulig Maade; thi det kan godt være, at denne Bevilling er en Nødvendighed, omend jeg anser den for at være en sørgelig Nødvendighed. Fra den Tid, jeg var Minister, erindrer jeg godt, at der forelaa Andragende ogsaa for mig gennem Landbrugsministeriet om at faa denne Mole flyttet. Dette Andragende var motiveret med, at der nu var sat saa store Eksportskibe i Gang fra Esbjerg til England, at de havde Møje med at svaje indenfor den gamle Mole, og Rigtigheden deraf kan ikke bestrides. Jeg forstaaer meget vel, at Det forenede Dampskibsselskab staaer meget kritisk overfor et Forhold af den Natur, at man ikke er i Stand til at løbe ind i Havnen uden at foretage Svajninger med de store, lange Skibe, der kan være af faretruende Natur. Men

naar jeg siger, at jeg desuagtet anser Bevillingen for at være en sørgelig Nødvendighed, er det, fordi der, som vi ved, er ofret mange Penge paa Esbjerg Havn og efter min Mening i Virkeligheden alt for mange. Jeg siger ikke dette som en Bebrejdelse mod nogen; det rammer lige saa godt mig selv, thi jeg har været med til at stemme for denne Bevilling i sin Tid; men jeg er kommet til at se noget anderledes paa Forholdet senere, det kan jeg ikke nægte. Naar om et Par Aar, eller hvor længe det nu varer, den nye Eksporthavn er færdig, er denne Havn af saa store Dimensioner, at selv om hele den nuværende Trafik blev flyttet hen i den, vilde den kun fylde et Hjørne af denne nye Havn. Men under disse Forhold er der virkelig noget mistrøstende i nu at gaa til at koste saa mange Penge paa Flytningen af Molen i den gamle Havn; man faar uvilkaarlig den Tanke, at det vilde have været tilstrækkeligt at bygge en ny Fiskerihavn i Esbjerg og saa flytte denne Mole i Eksporthavnen og maaske udvide denne noget mere. Alt dette skal jeg dog nu ikke komme ind paa, thi der er ikke noget at gøre ved denne Sag, den gaar jo sin egen Gang. Men der har, som sagt, været rettet Henvendelse til mig angaaende Flytningen af denne Mole, og jeg sagde da til den forrige Landbrugsminister, at om jeg vilde stille Forslag om Bevilling til Flytning af Molen, vilde for en stor Del bero paa, om man kunde spare noget paa det øvrige store Havneanlæg, og det foresvæver mig, at der ved de Licitationer, som blev afholdt i Anledning af de øvrige Havneanlæg, blev sparet ret betydelige Summer, hvis jeg ikke husker fejl, omtrent $\frac{1}{4}$ Mill. Kr. Udgiften til Flytningen af Molen var den Gang kalkuleret til 500,000 Kr., men da det den Gang kun var 500,000 Kr., og hvis jeg har Ret i, at der ved Licitationerne er sparet betydelige Beløb, forstaaer jeg ikke rigtigt, at den højtærede Minister nu har været i den Nødvendighed at søge et saa stort Beløb som 600,000 Kr. Jeg nævner Sagen for at gøre den højtærede Minister opmærksom paa dette Forhold, idet jeg haaber, der maa kunne spares noget paa denne Bevilling, og hvis det skulde lykkes den højtærede Minister, tvivler jeg ikke om, at han gerne vil det, og saa var der jo den Mulighed, at den ærede Minister i Fremtiden ikke vilde forlange af Beboerne i Skagen, at de skulde yde $\frac{2}{3}$ af et Beløb paa 40,000 Kr. til en